Advent - Primer diumenge

Per Administrador el dg., 30/11/2014 - 09:00

Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7
1 Co 1,3-9
Mc 13,33-37

“VIGILEU !!!” 1. Estem d’estrena Estrenem llibre “Leccionari” de les lectures litúrgiques, amb els evangelis de Marc i Joan. Estrenem sobretot any litúrgic, amb un Advent que, ben mirat, **mai és un temps “tòpic”**, perquè sempre ens porta missatges. Alguns d’aquests missatges guspiregen en els nostres àmbits més íntims i més familiars, les 4 espelmes d’Advent, les catequesis preparatòries per al Nadal...Tot això seria un dolç record de la nostra infantesa, o de la dels nostres néts i nétes, si no anés presidit per una urgència que ens arriba com un crit, com el crit d’**un sentinella** despert i eixerit. Un crit que ens diu: ***Vigileu**, comenceu a caminar; el semàfor **està en verd, en esperança.*** No sé si recordeu aquella cançoneta que acompanyava un anunci de torrons. ***“Torneu a casa per Nadal...!”*** ens cantaven. A vegades d’una manera insistent i inoportuna. Doncs, sí, tornem a casa, però a la casa de cadascú, **al seu món interior,** a la seva pròpia cova, allà on sempre hi queden racons per il·luminar, per polir, per acollir algú... **2. Fa fred !** El que passa és que fa fred, i no precisament el fred de l’atmosfera. **El fred de la indiferència, de la insensibilitat.** Crec modestament que aquesta indiferència, aquesta insensibilitat és un dels “pecats” més nostres, i no sempre confessats, perquè anem atabalats i ni ens adonem que ens estem insensibilitzant. Per això cal aturar-se, anar a la nostra llar de foc del cor, i recordar aquells versos de Antonio Machado, descriptius i molt apropiats per a temps de canvis i de noves circumstàncies: ***“Creí mi hogar apagado; revolví las cenizas, me quemé la mano.”*** Sí, encara ens queda caliu, que cal reanimar, fent que l’alè de l’Esperit d’Advent i del Nadal ho torni a revifar tot. No deixem que la fredor de la indiferència, de la rutina i la insensibilitat ens arribi al ossos de l’ànima. **3. Vigilem !** I perquè s’esvaeixi la fredor ens cal vigilar, obrir el ulls, és a dir, **“mirar”** que és molt més que veure, igual que **“escoltar”** és molt més que sentir. Per mirar i escoltar es necessita més que els ulls i les orelles. Es necessita el cap i el cor, és a dir, la persona sencera, posar-la en estat de vigilància interna. És el que Jesús ens recorda a l’Evangeli. I ho fa en un moment solemne. Sant Marc posa en llavis de Jesús la profecia de la destrucció històrica del Temple de Jerusalem, com si ens volgués dir: “Heu de canviar el rostre i l’ànima de la religió, de la fe. Heu de canviar el rostre i l’ànima de la societat.” Paraules solemnes que després es tradueixen en signes humans i concrets. No sé si coneixeu aquella anècdota. ***Un científic tenia molta feina, però el seu fill de 7 anyets, bellugant-se pel seu laboratori, el distreia. I per poder aconseguir que estigués una bona estona quiet i ben ocupat li preparà un puzzle (li agradaven molt fer-los) que era un mapamundi ben complicat, fet a trossos, retallat. Al cap de cinc minuts ja el tenia fet. Sorprès li digué: Com és possible que ja l’hagis acabat? Molt senzill, pare; darrere hi havia la figura d’un home. I arreglant l’home, he arreglat el món. Ni més ni menys. El infants l’etziben així.*** Nosaltres no podrem arreglar el món tan fàcilment. Ja hi ha altres que en tenen molta més responsabilitat, més poder decisori, més capacitats. Però a nosaltres se’ns ha confiat la missió de **contagiar esperança**, ganes de viure i sentit de la vida a aquells que tenim al nostre costat. Són els més propers, els pròxims, els de casa, els de l’escala, els del voluntariat, els de la Comunitat, els del Banc d’Aliments. I fer-ho amb una càrrega “extra” interior: **la força de l’Advent. Desempolseguem** el nostre Advent, guarnim-lo amb les llums d’aquelles espelmes, una mica naïfs, si voleu, com la ***“petita flor de l’esperança”*** que deia Charles Péguy... Que aquesta Llum ocupi un lloc al bufet o al trinxant del menjador. I posem-l’hi nom a cada espelma; **el nom d’una petita flama que ens comprometi**. Però per això cal ***“anar cap endins, tornar a “casa nostra”***, la casa més profunda que tenim, de la qual ningú no ens pot desnonar.

ETIQUETES
INTERIOR ESPERANÇA VETLLA